Aleksandar Žiljak (Croația)

Ciufulici

Traducere de Mihnea Columbeanu

Titlul original : „Mucica” (titlul ales de autor pentru versiunea tradusă de el în limba engleză : „Fluffy”)
Textul a apărut în :

- Serbia: webzine *Art-Anima* (www.art-anima.com), mai 2007.
- Croația: *Parsek* #94, august 2007; *Parsek* #101 (în engleză), iulie 2008.
- Grecia: *9*, noiembrie 2007.

- Ei, nu-i rău, pentru prima zi, murmură Ivana cu satisfacţie, aruncând o privire spre ceasul de pe perete. Într-adevăr, ceasul arată că mai sunt două ore până la închidere, dar Ivana nu se aşteaptă să-i mai aducă nimeni vreun animăluţ la aranjat după ora şase seara, aşa că speră să lenevească un pic. Ar putea să telefoneze la un bar de vis-à-vis şi să-i ceară lui Martin să-i aducă o cafea. Nu arată nasol, reflectează ea. Deloc nasol. Ba chiar, e o dulceaţă de malac, la o adică. Şi nici ei nu i-a scăpat felul cum i-a atras *lui* atenţia, la rându-i. Va lăsa lucrurile să meargă de la sine, vreme de o zi, două, să zicem până-n weekend, după care… Poate vor face o plimbare cu maşina afară din oraş, şi pe urmă cine ştie ce se poate întâmpla…
Soneria o smulge brutal din visele cu ochii deschişi. Este membrana de la intrare, care anunţă un client. Ivana îşi dă ochii peste cap. La naiba, tocmai când spera să aibă parte de puţină odihnă!
- Doamna Hulme e aici?
Doamna Hulme este proprietăreasa salonului de îngrijire a animalelor. A angajat-o pe Ivana în urmă cu trei zile, spunându-i să înceapă de azi. Femeia care stă acum în faţa ei e îmbrăcată

în bani din cap până-n picioare. Ivana o măsoară cu privirea – nu prea vizibil, speră ea – şi face adunarea. Pantofi plus pantaloni negri plus jachetă roşie plus şal plus poşetă… Ei bine, câteva miare cel puţin. Iar ăsta e preţul de magazin, şi femeia asta nu pare genul care-şi face cumpărăturile din oraş. Şi mai are şi o brăţară, inele şi cercei, probabil şi un colier, ascuns sub şal. Pe deasupra, o coafură şi un machiaj – discret, dar de cea mai bună calitate – care nu se găsesc la preţuri de calici. Şi toate astea, pe un trup superb format şi întreţinut, deşi bate spre cincizeci. Cum ar spune fratele Ivanei, care e mecanic auto: nimic nu-i mai bun ca o rablă renovată.
- Nu, doamna Hulme lipseşte azi… Ştiţi, are o problemă de familie…
- Aha… Iar eu chiar trebuie să mă duc undeva mâine, şi Ciufulici al meu nu poate călători aşa cum e… Sunteţi nouă aici?
- Da, Ivana mă numesc. Asta e prima mea zi. Doamna Hulme nu e la salon, îmi pare foarte rău.
- Hmm, şi eu ce să fac acum? Iar Ciufulici zău că e…
Se vede clar că femeia nu prea are încredere într-o începătoare, iar pe Ivana începe s-o râcâie mândria profesională lezată. “Am fost sau n-am fost cea mai bună din clasă?” se întreabă ea, cu furie. “Şi de ce mă ia femeia asta de sus, de parcă n-aş fi în stare să pieptăn un pudel?”
- Păi, nici o problemă, doamnă. Pot să mă ocup eu de Ciufulici!
- Serios?
Ivana dă din cap cu convingere.
- Ai dreptate, cred c-ai să te descurci. Ciufulici al meu nu e deloc dificil, să ştii…
Unde naiba o mai fi şi Ciufulici ăla? se întreabă Ivana. Femeia a intrat fără nici un câine sau motan sau ce-or mai fi ţinând oamenii prin casă. Dar membrana de la intrare a rămas deschisă – şi…
- Ciufulici, aici! Aşa, băiatu’, hai, intră… O să-l aranjezi frumos, da? Îi iei doar puţin din păruţ, în timp ce eu fac o plimbare. Revion într-o oră, o oră jumate, O.K.?
Cam fără tragere de inimă, Ciufulici intră în salon, iar Ivana îşi blestemă imediat mândria profesională, notele mari de la şcoală şi gura şi mai mare. Ciufulici se opreşte, adulmecă prin

jur, apoi vine la stăpână-sa şi-i linge mâna. Ivana se uită, neenindu-i să-şi creadă ochilor, apoi se dezmeticeşte în sfârşit.
- Ăă… doamnă… Ciufulici… Ce *specie* ziceaţi că e?
* * *
Un leneş-de-pământ de pe Korab e un animal lung de trei metri, măsurat din vârful bont al botului până-n capătul cozii scurte. Are un metru şi jumătate înălţime la umeri. Labele din faţă ale lui Ciufulici sunt înarmate cu gheare puternice, unele de până la cincisprezece centimetri, pe care le mişcă ameninţător, ţinând-o pe Ivana la o distanţă sigură. Părul îi atârnă până aproape de podea: se apropie zile mai calde, iar Ivana nu se îndoieşti că i-ar prinde bine o mică tunsoare. Dar, când stăpâna lui a plecat, iar Ivana a luat foarfecele în mână, oftând… Noroc că Ciufulici a prevenit-o, cu un mârâit ameninţător: după ochii lui mici şi nătângi, Ivana n-ar fi dedus nici o clipă că o asemenea vietate ar putea avea intenţii ucigaşe. Se pare că nu-i recunoaşte mirosul. Da' ce-o fi avut în cap femeia aia afurisită, se întreabă Ivana, de ce n-a avertizat-o?
"Ei bine, aşa-mi trebuie! Numai eu sunt de vină pentru asta!" îşi reproşează Ivana, în timp ce Ciufulici stă aşezat pe coapse, cu părul lui lung de un metru şi jumătate, mârâind din când în când, în timp ce ghearele lui înfricoşătoare se balansează prin aer.
- În regulă. Linişteşte-te, inspiră adânc… Trebuie să existe o cale de a rezolva cu părosul ăsta. Poate ar fi cazul s-o sun pe doamna Hulme?
Ivana îşi duce mâna în buzunarul sarafanului, unde are telefonul mobil, dar apoi se opreşte. S-ar putea să nu fie o idee chiar atât de bună, mai ales că e prima ei zi acolo. Doamna Hulme ar putea avea impredia că nu ştie să se descurce. Degeaba a tuns patru pudeli de buzunar, uitându-se la ei cu lupa (nici unul nu avea mai mult de douăzeci de centimetri), a scos cu penseta căpuşele unui elefant pitic maltez (asta nu cumva era o treabă de veterinar?), a curăţat în urechi un iepumorf de pe Aldebaran (lung de-o jumătate de metru!) şi a lustruit carapacea unui blindat wistarian (cel mai recunoscător client: sta cuminte şi se lasă, fără să dea nici un motiv de îngrijorare). La ce bun, dacă doamna Hulme va ajunge la concluzia că Ivana nu-i în stare să se descurce cu un leneş-de-pământ korabian?

Aşa că se hotărăşte să nu dea telefon după ajutor. Poate o fi ceva prin sertare, nişte instrucţiuni sau însemnări? Numai că sertarul e în celălalt capăt al salonului, iar între Ivana şi sertar se află Ciufulici.
Aşa că Ivana porneşte spre birou, cu spatele la perete, fără să-şi ia ochii de la ghearele acelea. Ochii mici şi neîncrezători o urmăresc, dar dacă până acum Ciufulici n-a atacat, Ivana speră să n-o facă nici în continuare.
Biroul are mai multe sertare. Ivana vede într-unul câteva caiete şi blocnotesuri. Ştie că unul dintre acestea e pentru rezervările de servicii. Deschide sertarul şi scoate totul din el. Fără să-l scape din ochi pe Ciufulici, începe să răsfoiască blocnotesul. Da, uite-l, l-a găsit! Doamna Sova şi Ciufulici, programaţi pentru azi la orele 18:15. Deci, pe stăpâna lui Ciufulici o cheamă doamna Sova. Încântată de cunoştinţă! Iar doamna Sova l-a adus pe Ciufulici chiar puţin mai devreme. Dar de instrucţiuni, nici urmă… Probabil doamna Sova presupunea că Ivana ştie cum să procedeze cu Ciufulici. Şi când colo, ea habar n-are… Oftând, Ivana scormoneşte şi mai adânc în sertar, găsind acolo câteva creioane rătăcite şi o brichetă veche. După care găseşte o goarnă mică… Hmmm…
Poartă idee! Nici n-a sunat bine din goarnă, o dată sau de două ori, că Ciufulici s-a şi ridicat pe labele dinapoi, urlând, după care s-a aşezat la loc, continuând să-şi ţină ghearele în faţă. Singura deosebire e că privirea lui, până acum neghioabă, a devenit vizibil furioasă.
- Bine, bine! Ai dreptate, şi mie era să-mi spargă timpanele! recunoaşte Ivana, punând goarna la loc în sertar.
Eventual să caute pe Net? Se uită la ceasul de pe perete. La dracu’, a şi pierdut zece minute, şi pân-o descoperi ea cum se tunde un leneş korabian… Ştie ce-o aşteaptă: a absolvit igiena şi îngrijirea pisicii-de-zăpadă de pe Aldebaran. 347.000 de site-uri despre pisicile-de-zăpadă de pe Aldebaran, în majoritate despre actele sexuale practicate între ele şi *cu* ele. Şi numai trei site-uri cu instrucţiuni coerente despre modul de a le întreţine. La fel stau lucrurile cu toate animalele exotice de casă – iar despre afurisitul de leneş nici măcar în şcoală n-a auzit…
- Mama mă-sii de vacă! înjură Ivana cu voce tare. S-a căptuşit cu parai, aşa că nici vorbă să-şi cumpere animale ca tot omu’

normal! Un pudel, un dog danez, o pisică persană, un urs panda? Nu, milady a trebuit musai să aibă un leneş-de-pământ! Şi ce-o fi găsind la tine, nici nu pricep, că nu faci decât să şezi şi să mârâi!
Ciufulici nu răspunde, dar nici nu-şi coboară ghearele. La naiba, cum să se apropie de el? Să încerce cu vorba bună, poate…?
- Eşti un băiat cuminte, Ciufulici, cumiiinte… Vai, da' ce cald trebuie să-ţi fie, iar tanti Ivana o să-ţi taie puţintel din perişor… Ia lasă-mă tu să am eu grijă de tine, şi să vezi ce biiine şi răcoare o să-ţi fie…
Ivana încearcă să se apropie de Ciufulici, cu pieptenele într-o mână şi foarfecele în cealaltă. Abia a făcut un pas, când ghearele jivinei sfâşie iar aerul. Ivana sare înapoi, dar îşi mai şi dă seama că Ciufulici ar fi putut s-o facă deja ferfeniţă, dacă voia cu adevărat. Aşa, nu face decât s-o avertizeze şi s-o ţină la distanţă. Numai că acest meci nul nu poate dura la nesfârşit: nu merge ca doamna Sova să se întoarcă şi să şi-l găsească pe Ciufulici al ei la fel de lăţos cum l-a lăsat.
- Poate că martin o fi ştiind ceva, speră Ivana, în timp ce-şi scoate telefonul. După cum i-a adus cafeaua azi, şi cum le-o aducea şi doamnei Hulme şi tuturor celor care mai lucraseră acolo, s-ar putea să ştie câte ceva…
- Da?
La celălalt capăt al firului, glasul lui Martin sună cam grăbit. şi nervos. Ivana aude rumoarea clienţilor şi muzica de fundal: cafeneaua trebuie că e plină.
- Eu sunt, Ivana.
- Ascultă, sunt cam ocupat acum, o să…
- AJUTOOOOOR!
- Lasă-mă să ghicesc: Ciufulici? Am văzut-o pe madam Sova când ţi l-a adus.
- Poate să-l ia şi dracul, nu face decât să dea din gheare şi să mârâie, nu mă lasă să mă apropii şi…
- Ei, ascultă, nu te panica! Ai o cutiuţă, într-unul din sertare. Albastru deschis, cu nişte fluturi pe ea, floricele şi o cheiţă. Ia-o şi întoarce-o… E pentru copii mici.
- O cutiuţă? N-am găsit nici un fel de cutiuţe.
Totuşi, Ivana începe să deschidă sertarele unul după altul, cotrobăind prin ele.

- Am găsit o goarnă…
- Nuuu! Fără goarne, nu poate să le sufere! Găseşte cutiuţa, trebuie să fie pe-acolo, pe undeva…
- Dar nu e nici o… A, uite-o!
Cutia e un kitsch la care Ivana nici nu s-ar uita măcar, împinsă în fundul celui de-al treilea sertar. E clar că Ciufulici nu vine prea des pe-acolo.
- Şi asta o să-l calmeze?
- Nu. Ascultă, nu e pentru el…
Nu-i pentru el?
- N-am timp să-ţi explic acum, tu doar pune cutia să cânte, şi-ai să vezi. Mai revin eu cu un telefon, O.K.?
Şi închide, lăsând-o pe Ivana şi mai nedumerită decât înainte. Nu e pentru el? Atunci, pentru cine-i?
O.K., să vedem… Ivana oftează şi întoarce cheiţa cutiei muzicale. Din ea se porneşte o melodie calmă şi cristalină, cine ştie ce cântec de leagăn de pe vremuri. Ciufulici stă tot ridicat le labele dinapoi, cu ghearele scoase, dar Ivana observă că părul de pe burtă i se mişcă uşor, ca şi cum dedesubt s-ar ascunde ceva.
- Ce mai e şi *asta?*
Iese la iveală un botişor ascuţit, mirosind aerul. Apoi, un animal mic, nu mai lung decât degetul arătător al Ivanei, dispare înapoi sub păr. Din nou forfotă, şi după vreun minut din blana lui Ciufulici apare un mascul adult de scorpie zebrată. Ivana îl recunoaşte, e un animal comun în grădini, numit aşa după dungile de pe spate. Mai iese încă o scorpie, puţin mai mică – e femelă, şi nu e singură! Un pui de scorpie îi ţine coada în dinţi, fiind ţinut de coadă de un al doilea, pe care la rândul lui îl ţine un al treilea… Ivana numără şase pui. Tata scorpie zebrată, mama scorpie zebrată, şi un convoi de şase pui de scorpie zebrată.
- Doar nu trebuie să-i tund şi pe ăştia, nu?
În clipa următoare, cârdul se opreşte, mămica întoarce capul şi scoate un cârâit slab. Peste un moment, al şaptelea pui de scorpie zebrată iese din părul leneşului şi se agaţă cu dinţii de coada celui de-al şaselea. în sfârşit, toată lumea fiind prezentă, procesiunea coboară până la pardoseală, lângă Ciufulici, şi se trage într-o parte.

Ciufulici se uită câteva secunde la ei. Un moment, Ivana are impresia că-i numără. Apoi, când e sigur că toţi s-au dat jos de pe el, îşi coboară ghearele.
- Să vezi şi să nu crezi! murmură Ivana, în timp ce se apropie de Ciufulici prudentă, cu foarfecele în mână, gata pentru orice figură neplăcută. Dar uriaşul animal, care cu doar un moment în urmă ameninţa s-o sfâşie, o aşteaptă acum cuminte să înceapă să-l tundă.
* * *
- Înţelegi, cântecul de leagăn este un semnal pentru ca familia de scorpii să iasă din blană, în timpul tunsorii. Madam Sova are si ea o cutie la fel, acasă. O pune să cânte când îi face baie lui Ciufulici şi când îl piaptănă. Scorpiile au învăţat să recunoască melodia.
- Ştii, am fost gata să jur că le număra!
Ivana soarbe din cafea. Programul de lucru s-a terminat, şi a trecut pe la Martin. Trebuia să-i mulţumească într-un fel sau altul pentru sfatul lui, şi s-au înţeles deja să se vadă sâmbătă seara.
Când Ivana a terminat cu tunsul şi periatul, Ciufulici părea foarte mulţumit. Şi scorpiile arătau satisfăcute: s-au căţărat repede pe piciorul lui şi i s-au târât înapoi în blană. Cel mai important, însă, e că şi doamna Sova a fost încântată.
- Ia te uită, ce frumos l-ai mai aranjat! Şi n-ai avut nici un fel de probleme cu el, nu-i aşa? E un băiat aşa de bun, micuţul meu Ciufulici! Fii sigură c-am să-i spun doamnei Hulme ce treabă bună ai făcut!
Şi i-a dat un bacşiş foarte frumos, deloc rău pentru prima zi – chiar deloc rău!
- Păi, voia să vadă dacă nu lipsea nimeni.
- Dar ce vreau să zic, îl duce mintea să numere? Şi-n fond, de unde le-a cules?
- Din grădina casei, probabil.
- Ştii ceva? continuă Ivana, meditativ. Dacă stau să mă gândesc… Avea blana peste măsură de lungă, dar complet curată. Nici o căpuşă, nici un purice, păduche, ploşniţă – nimic.
- Ha, îi face Martin cu ochiul, păi de ce crezi că le păzeşte cu atâta străşnicie? Scorpiile zebrate sunt renumite pentru exterminarea insectelor parazite.
- Mă rog…

Ivana stă un moment pe gânduri, apoi ridică din umeri şi ai ia o sorbitură.
- Cred că dincolo de ochii ăia se ascunde mai mult decât putem vedea cu ochiul liber.